

hos os, hvor Forholdene og Befolkningens Tankegang ere helt andre. Selv om Mindretallet lige som Flertallet ikke frygter for, at vore Dommere skulle misbruge Adgangen til Forhandling med Nævningerne i Raadslagningsværelset til at øve en uberegtiget Paavirkning paa dem, finder Mindretallet dog, at Flertallets Forslag, hvorved der gives Retten ved dens Formand *ukontrolleret* Adgang til saadan Forhandling, er i høj Grad farligt for den Tillid hos Folket til Nævningernes Uafhængighed, hvorpaa hele Systemet — sikkert ogsaa ifølge Grundlovens Tanke — beror, idet den Opfattelse — selv om det er med Urette — vil kunne gøre sig gældende og i Tidens Løb vinde Udbredelse, at Nævningekendelsen ikke i Virkeligheden er et rent Udtryk for Nævningernes egen Overbevisning. Flertalsforslaget indeholder efter Mindretallets Mening i Virkeligheden en delvis Opgivelse af Nævningesystemet.

Flertallets Forslag under Nr. 298 er i Konsekvens af Flertallets Forslag om Eds Anvendelse i Retsplejen, jfr. særlig Ændringsforslag Nr. 264. — Udvalgets Ændringsforslag Nr. 299 (til § 955) tør antages at ramme, hvad der har været Lovforslagets Mening, og behøver ingen nærmere Forklaring.

Under Nr. 301—303 stiller Flertallet og under Nr. 304 hele Udvalget Ændringsforslag til de Bestemmelser i Lovforslaget, som handle om Nævningeaftørelsens Betydning til at medføre enten Domfældelse eller Frifindelse.

Udvalget finder det stemmende med Nævningeinstitutionens Grundtanke, at Nævningernes fældende Erklæring ikke ubetinget medfører Domfældelse. Det billiger derfor, at Lovforslaget anerkender, at en Frifindelse trods en saadan Erklæring maa blive Følgen, baade naar Retten finder, at en Domfældelse ikke kan finde Sted af Retsgrunde (§ 962, 2det Stykke), og naar den finder, at de førte Beviser ikke afgive tilstrækkeligt Grundlag for Domfældelse (§ 963). Men det maa ligeledes billiges, at en Frifindelse af sidst nævnte Grund dog ikke bør finde Sted, førend en ny Prøvelse

for andre Dommere og andre Nævninger har fundet Sted (§ 963 og § 964). Kun finder Udvalget, at Hensynet til Nævningerne drives for vidt, naar Frifindelse imod en paa ny afgiven fældende Erklæring betinges af, at Retten *enstemmig* finder Beviset utilstrækkeligt. Der er ikke tilstrækkelig Grund til her at fravige den Regel, at Rettens Flertals Afgørelse gælder for Rettens Afgørelse. Herpaa grunder Udvalgets Forslag Nr. 304 sig. Flertallet finder imidlertid, at Hensynet til Nævningeerklæringen ogsaa drives for vidt, naar det i Lovforslaget statueres, at Nævningernes frifindende Erklæring altid straks skal tages til Følge. Det kan ogsaa forekomme, at en saadan frifindende Erklæring er i Strid med, hvad Retten finder klart bevist under Sagen. At Frifindelse desuagtet maa blive Slutningsresultatet, kræver Institutionens Tanke. Men der er lige saa megen Grund til, som i det modsatte Tilfælde, at aabne Retten Adgang til at kræve ny Prøvelse for andre Dommere og andre Nævninger, og at der da først, naar atter en frifindende Erklæring afgives, afsiges den Frifindelsesdom, som maa blive Følgen, naar Ret og Nævninger ikke enes om Domfældelse. Herpaa ere Flertallets Forslag Nr. 301—303 grundede.

Mindretallet finder, at det er i Strid med Nævningeinstitutionens Princip, at sigtede, naar han har opnaaet Nævningernes Frifindeserklæring, og naar Sagen ikke lider af formelle Fejl, eller Betingelserne for Genoptagelse efter Kap. 91 ere til Stede, paa ny skal kunne underkastes Domsforhandling.

Udvalgets Ændringsforslag Nr. 305 retter kun en sproglig Unøjagtighed. Reel Betydning have derimod Flertallets Forslag Nr. 306 og 307. Med Hensyn til deres Begrundelse er det imidlertid tilstrækkeligt at henvise til, hvad der ovenfor er bemærket om Rigtigheden af at indskrænke Beskikkelse af Forsvarer til Tilfælde, hvor Beskikkelsen kan anses for at være fornøden under de foreliggende Omstændigheder. Da dette ikke kan erkendes at være Tilfældet, naar Sagen foreligger saa-